

GILLETTE चे MALANDRINO प्राध्यापक

दुसऱ्या दिवशी मला एक फ्लॅट भाड्याने घेण्यासाठी भेट ठरली होती. लिस्बन शहर अप्रतिम होते, पण भाड्याच्या खर्चामुळे फारसे परवडणारे नव्हते, आणि मला नाइलाजाने राजधानीच्या शेवटच्या सीमेवर, ऐतिहासिक उपनगरात जावे लागले: AMADORA BORDEA.

तो भाग वैशिष्ट्यपूर्ण होता, कारण तिथे पोर्तुगालमधील परदेशी समुदायाचे जणू घर होते; पण तिथे फक्त पोर्तुगालचे नागरिक नव्हते — माझ्यासारखे काही घुसखोरही होते.

बाप-लेक माझे स्वागत करायला आले, पण मी घरात पाऊल ठेवले तेव्हा त्यांनी मला इतर तिघांबरोबर वाटून घ्यायचा एक दुमजली पलंग दाखवला; 9 चौरस मीटरच्या खोलीत, तीन खोल्यांच्या फ्लॅटमध्ये, नऊ माणसे, एक बाथरूम, एक छोटे स्वयंपाकघर, तीन फ्रीज, आणि कायमचे पाहुणे म्हणून झुरळे — हे सगळे सुमारे 60 चौरस मीटरमध्ये, महिना 230 युरोला.

त्यानंतर खाण्यापिण्यासाठी आणि जगण्यासाठी माझ्याकडे महिन्याला नेमके 70 युरो उरत होते, पण मला आणखी एक गोष्ट समजली: गरिबाने संपत्ती कशी सांभाळायला शिकायचे, याचा एक अभ्यासक्रम मी पूर्ण करत होतो — आणि हे कोणीच शिकवत नाही.

एकेक करून मुले माझी ओळख करून घ्यायला आली, आपले नाव आणि आपला मूळ देश सांगत, मी कसा वागतो आणि मी वंशवादी आहे का, हे जोखण्यासाठी माझ्याकडे पाहत.

मी प्रत्येकाला एक हसू दिले आणि त्याच्याच भाषेत नमस्कार केला: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRAZIL, PORTUGAL, CHINA, RUSSIA आणि SAUDI ARABIA.

त्या संध्याकाळी त्यांनी मला त्यांच्या जेवणाला बोलावले — माझ्या स्वागतासाठीच त्यांनी तो प्रसंग ठरवला होता. गटात मी सर्वात वयस्कर होतो, आणि 20 मिनिटे सगळ्यांशी लाजत-बुजत बोलल्यानंतर, मला अशी हाक मारलेली ऐकली त्याच क्षणी माझी नवी पोर्तुगीज ओळख जन्माला आली:

Malandrino प्राध्यापक

ते सगळे तरुण होते; आई, बायको किंवा प्रेयसीला मागे सोडून आलेले, घरापासून आणि आपल्या प्रिय माणसांपासून दूर. मी त्यांना अनुभवातली एक खरी गोष्ट सांगायचे ठरवले — त्या बदल्यात मला

प्रत्येकाची एक प्रतिक्रिया मिळणार होती, जिच्यावरून मी त्यांचा स्वभाव आणि व्यक्तिमत्त्व मोजू शकणार होतो. माझी पद्धत त्यांच्यापैकी कोणालाच माहीत नव्हती.

मी त्यांना सांगितले की 2021 मध्ये मी स्वतःला ब्राझीलमध्ये, Natal शहरात सुट्टी घेऊ दिली होती — ते ठिकाण त्याच्या वाळूच्या टेकड्यांसाठी आणि स्थानिक विधींसाठी ओळखले जाते — जिथे दिवस रात्रीत बदलू लागला की टेकडीच्या माथ्यावरच्या मुली उलट्या पावलांनी खाली उतरत, तळाशी निर्धास्तपणे वाट पाहणाऱ्या प्रत्येक पुरुषाकडे सरकत, त्याची ओळख करून घेण्यासाठी आणि नवी नाती, कदाचित स्वतःसाठी एक भविष्यही, उभारण्यासाठी.

मी त्या शहरात चाळीस दिवस राहिलो — ते खरोखरच माझे ब्राझीलमधले विलगीकरण होते — पण मी त्या खेळात कधीच भाग घेतला नाही. मी प्रेक्षकच राहिलो, आणि पाहत राहिलो.

आज मला पूर्वीपेक्षा जास्त वाटते की ब्राझील जाणून घेणे मला किती उपयोगी पडले — Gillette च्या स्त्री CEO च्या अनपेक्षित आगमनासकट — आणि जर त्यांनी कधी मला त्यांच्या मायभूमीबद्दल विचारले, तर मी त्यांना सांगू शकेन:

वाळूच्या टेकड्यांचा विधी,

मला तो माहीत आहे,

पण मी त्यात कधीच भाग घेतला नाही,

कारण मी कोणालाही भविष्य देत नाही,

फक्त वर्तमान.

त्या शहरात मला सर्वात जास्त भिडलेली गोष्ट म्हणजे कुलगुरूंच्या मुलीची कथा; एका सोमवारी संध्याकाळी एका अविवाहितांच्या पार्टीत ती मला योगायोगाने भेटली.

मी तयार करून आणलेली 100 कागदी कार्डे घेऊन पोहोचलो होतो, त्यांवर माझे नाव आणि एक ब्राझीलचा फोन नंबर होता; ती मी तिथल्या स्त्रियांशी अदलाबदल केली — मला आवडलेल्या, आणि ज्या म्हणाल्या की त्या अविवाहित, घटस्फोटित किंवा विधवा आहेत अशा. दुसऱ्या दिवशी त्यांच्यापैकी चौघी मला सुपरमार्केटमध्ये नवरा आणि मुलांसोबत खरेदी करताना दिसल्या, आणि एकही शब्द बोलला गेला नाही, फक्त मूक कटाक्ष.

Camilla, कुलगुरूंची मुलगी, एक सुंदर आणि झपाटून टाकणारी स्त्री होती. तीच मला दुपारी दोन वाजता घरी घेऊन गेली आणि रात्री दहा वाजता बाहेर पाठवले, आणि तिथेच मला कळले की वरच्या

मजल्यावरच्या माझ्या सहकाऱ्याला मला शिक्षा करायची होती — मला हे समजावून द्यायचे होते की एक स्त्री हजार पुरुषांना हरवू शकते, पण हजार पुरुष एका स्त्रीला हरवू शकत नाहीत.

तपशिलात न जाता, त्यानंतर मी तिला थेट एका इटालियन रेस्टॉरंटमध्ये जेवायला नेले आणि फक्त तिच्यासाठी व्हाइट वाइनच्या दोन बाटल्या आणि 14 लॉबस्टर मागवले. ब्राझिलियन वेटरने विचारले की मला थोडे bruschetta हवे आहे का, पण थकव्यामुळे — किंवा माझ्या दगाबाज कानांमुळे — मला तो शब्द “bussetta” असा ऐकू आला, आणि मी आधीच दमून गेलो होतो आणि पळ काढायच्या तयारीत होतो.

खोलीतली सगळी मुले हसत होती, संमोहित झाल्यासारखी दिसत होती — प्रेम कसे विकले जाते याच्या Amazon वरच्या बारा पानी आवृत्तीतच ती अजून अडकली होती. ती फुटून जातील असा धोका न पत्करता मी पुढे कसे सांगणार?

मी गप्पा संपवल्या आणि झोपायला गेलो.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी घरभर सगळे “Brazilian bussetta” आणि “bussettero” म्हणत होते; कोलंबियन स्पॅनिशमध्ये याचा अर्थ बसचालक असा होतो — पण तरीही त्या शब्दखेळामुळे सगळ्यांच्या चेहऱ्यावर हसू आले.

मी 22 नोव्हेंबर 2025 रोजी निघालो, आणि मी जात असल्याचे सगळ्यांना वाईट वाटले — माझ्या पलंगावर माझ्यासोबत झोपणाऱ्या झुरळांनाही क्षणभर उदासी आली, कारण एखाद्यासोबत तुम्ही आनंदी होता आणि ते निघून जातात, त्या क्षणीच तुम्हाला समजते की तुम्हाला काय पुन्हा कधीच मिळणार नाही.

Ferdinando